

частка заявок за процедурою РСТ за участі жінок-винахідників, що походять з Мексики, склала 69% для академічного сектору та 26% для бізнес-сектора. На противагу цьому, Нідерланди, Республіка Корея, Швеції і Швейцарії мають найменші гендерні відмінності між цими двома секторами.

Список використаних джерел

1. Резникова Н.В. Патенты как провокаторы отношений экономической независимости / Н.В.Резникова // Причорноморські економічні студії. – 2016. – Вип. 6. – С. 11-15.

М. Ю. Рубцова,

кандидат економічних наук, доцент

кафедри міжнародного бізнесу

Інституту міжнародних відносин

Київського національного університету

імені Тараса Шевченка, м. Київ

БАЗЕЛЬ III ЯК ДЕТЕРМІНАНТА РЕФОРМУВАННЯ СВІТОВОЇ ФІНАНСОВОЇ СИСТЕМИ

Розгляд основних тенденцій впровадження країнами ЄС та США положень угоди, прийнятої 12 вересня 2010 року Базельським комітетом з питань банківського нагляду – Базелю III, дозволяє зробити ряд узагальнень. Процес імплементації положень угоди, яка прийшла на зміну ще не остаточно впровадженому Базелю II, протікає нерівномірно в країнах, які визнають вимоги Базеля III. Це зумовлено як різними «стартовими позиціями» комерційних банків, які в своїх країнах вважаються провідними, так і національними особливостями банківських систем. Також важливим фактором впливу на цей процес є той факт, що вимоги угоди, перш за все, спрямовані на великі транснаціональні банки. Тому тенденції, які характерні для однієї країни чи кола країн, мають істотний вплив й у світовому вимірі.

Головною метою цієї угоди є проведення реформи світової фінансової системи через зміцнення стійкості банківської системи за рахунок підвищення ліквідності, рівня капіталізації та покращення якості капіталу. Угода «Базель III» була розроблена як відповідь на руйнівні наслідки світової фінансової кризи 2008 року, тому, перш за все, покликана мінімізувати вплив негативних макроекономічних трендів та унеможливити від повторення таких глобальних криз. Зміни передбачається впроваджувати в період 2013-2019 рр. Так, основними вимогами Базеля III, є:

– збільшення частки капіталу 1-го рівня в сукупному капіталі банку з 4% до 6%. Капітал 1-го рівня – базовий капітал, що складається з оплаченого

статутного капіталу (крім акцій банку, викуплених в акціонерів), резервного капіталу, нерозподілених прибутків та інших фондів. Відповідно до міжнародних стандартів, із капіталу першого рівня вираховують нематеріальні активи (патенти, боргові зобов'язання інших підприємств тощо);

- збільшення частки акціонерного капіталу з 2% до 4,5%;
- введення буферу консервації капіталу в розмірі 2,5%;
- для системно важливих банків збільшено додатковий резерв капіталу з 1% до 2,5%;
- розширено норму покриття ризиків у формулі достатності капіталу, таким чином, підвищено вимоги до якості капіталу;
- впроваджено коефіцієнт левериджу, який визначається відношенням боргового капіталу до власного;
- змінено норму коефіцієнту ліквідності (ліквідні активи/обсяг відпливу коштів за 30 днів > 100%). Тобто у разі «виходу» коштів з банку протягом 30 днів, обсягу ліквідних коштів повинно вистачати на цей період.

З огляду на вимоги Базелю III, перед банками постало завдання залучити додаткові кошти для збільшення власного капіталу. Підходи до виконання поставленої мети досить різноманітні. Для провідних міжнародних банків найбільш характерним є позбавлення від непрофільних активів, результатом чого став значний продаж, в основному, акцій закордонних фінансових установ. Досить природно, що великі банки, материнські компанії яких знаходяться в розвинених країнах, достатньо швидко виконали необхідні умови.

Незважаючи на те, що запроваджені зміни передбачається вводити поступово, не всі банки виявились готовими виконати первинні вимоги угоди до зазначеного терміну. Особливо це стосується менш потужних регіональних банків. Через це Федеральна резервна система США, а слідом за нею й Єврокомісія, повідомили, що впровадження положень Базеля III під загрозою. Це пояснювалось неспроможністю більшості як американських, так і європейських банків залучити необхідну кількість капіталу, оскільки в абсолютному вимірі різниця між поточним та необхідним рівнем капіталізації виявилась істотною. У відносному вигляді потреба в додатковому капіталі для американських та європейських банків склала 60%, недостача ліквідності – біля 50%. Варто зазначити, що головним наслідком впровадження положень Базеля III для споживачів банківських послуг стане їх подорожчання, особливо це стосується ставок кредитування.

Таким чином, впровадження положень угоди в короткостроковому вимірі передбачає уповільнення економічного зростання розвинених країн. Це пояснюється зменшенням рентабельності банків, що призведе до зниження інвестиційної привабливості їхніх цінних паперів. Наслідком цього вже стало загострення конкурентної боротьби за позичковий капітал. Для реального сектору економіки це означає збільшення відсоткових ставок по

кредитам, а це, в свою чергу, призведе до зменшення ділової активності. Однак в довгостроковому періоді можемо спостерігати, що дія цього фактору нівелюється, оскільки впровадження положень Базеля III призвело до встановлення надійного рівня довіри до банківської системи розвинених країн, а отже й до прискорення економічного зростання.

G. Salah,

*Ph.D. (Economics), Associate Professor
International Economic Relations Department
V.N. Karazin Kharkiv National University, Kharkiv, Ukraine*

E. Faissal,

*Ph.D. (Economics), Assistant Professor
Economics and Management Faculty of Law,
Economics and Social sciences
Ibn Zohr University, Agadir, Morocco*

MODERN TRENDS OF AGRICULTURAL DEVELOPMENT IN THE KINGDOM OF MOROCCO

The agricultural sector plays a significant role in the economy of the Kingdom of Morocco. According to the Moroccan Investment Development Agency the agricultural sector contributes with 19% to the national GDP, divided between agriculture (15%) and agro-industry (4%) [1].

Regarding the importance of the sector and following the high guidelines of the King Mohammed VI, a new agricultural strategy was established by the Ministry of Agriculture and Fishing in the Green Morocco Plan (Plan Maroc Vert, PMV).

The Green Morocco Plan, launched in 2008, aims to contribute to GDP with 174 billion dirhams and to create 1.15 million jobs by 2020. It also intended to triple the income of nearly 3 million people in rural areas [1].

The kingdom's strategic agricultural policy, reflected in the Green Morocco Plan, is focused around two major goals. The first one is to increase agricultural productivity and profitability and its exports. The second goal is to improve smallholder's incomes and reduced poverty in rural areas due to agricultural development and modernization in the sector.

Agricultural development is a top issue for Morocco considering the fact that the agriculture, fishing, and forestry sector employs about 44% of the total workforce and over 40% of the population lives in rural areas [2]. It is expected that the Moroccan Green Plan will support about 800.000 small farmers and improve the life conditions of about 3 million Moroccans in rural areas [3].